

schreien. Zonder schokken of snikken, maar als een milde, lenigende stroom vloeiden haar tranen.

Ze vernam fijn geluid en, het hoofd een weinig heffend in de natgeschreide handpalm, zag ze twee kleine jongens, die haar naderden over het vage pad, dat slingerde langs de plek, waar zij zat. Het was een kereltje van omstreeks vijf jaar, stevig klein ventje, met in zijn loopen, de armpjes parmantig van het lijf, iets van een poppetje, dat wandelt. Zijn kameraadje was een paar jaar ouder, met de allures van al grooten jongen, die op het kleine broertje passen moet.

De kinderen plukten bloemen. Mary hoorde de stem van den jongste, die klonk als het getjilp van een blijden vogel.

„Wat 'n verschrikkelijke boel bremmen!” juichte hij. „Wel honderdmiljoen-duizend! En wat 'n hooge, hè?” In verrukking bleef hij staan voor een machtigen struik, waarvan de getooide kruin zich strekte boven zijn in bewondering geheven kopje. Hij plukte met wijding, en voorzichtig om de doornen, zijn handje vol van den goudgelen bloei.

De kinderen naderden Mary, die gedachteloos hun bewegingen volgde. De oudste, verlegen, groette niet, doch de kleine, zielsgelukkig met zijn gouden schat, liep recht op haar toe, in een behoefte, de onbekende in zijn geluk te laten deelen.

„Kijk 's, wat een prachtige bloemen...” begon hij, zijn handje heffend naar haar gebogen gezicht. Mary keek in twee stralende sterren, waarin de Alzaligheid haar licht had ontstoken. Toen trok een sluier over de blijde schittering. Het kind trad nog dichterbij, legde zijn handje op Mary's knie en zag aandachtig naar haar betraand gezicht. „Waarom huil je?” zong zijn stemmetje, „Heb je verdriet?”

Mary omvatte met haar hand het vuile, bruine knuistje en vertelde, dat haar man héél erg ziek was en veel pijn had. Het ventje luisterde zonder zijn oogen van de hare te wenden; het mondje geopend in een vochtig-week driehoekje van verwondering.

„Wat vreeselijk,” klaagde hij, toen ze zweeg, en de blijde bloemen beurend tot vlak bij haar gezicht zei hij, met den stralenden lach, die kleine kinderen tot engeltjes van liefde maakt: „Daar, geef 'm maar mijn bloemen; zal hij wel blij mee zijn.”

Het was Mary, of God zelf haar troosten wilde. Ze nam de bloemen en kustte het kind. Op haar gloeiende wang waren zijn lipjes zacht en frisch. Ze dankte hem met haar oogen en haar mond en hij ging verder, aan de hand van zijn broertje, dat met zijn hak cirkels had staan trekken in het zand. Het kind keek telkens om en wuifde. Mary hief de bloemen tot wedergroet. Het pad boog weg om het berken boschje en de wijde heide lag stil en leeg. Maar in Mary's schoot lichtten zacht de gele bloemen.

Ze voelde haar ziel doordrenkt van de liefde, die haar tegengestraald had